

KIRSTIN ROZEMA

De dagen van toen

Roman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

HET HEDEN

Hoofdstuk 1

Het Domein van Amerleef

April doet wat hij wil. Dat gezegde blijkt weer eens zo waar, al wil menigeen daar niet aan. De temperatuur is van twintig graden vorige week plotseling gekelderd naar een schamele acht graden. Op 20 april notabene. De voorjaarsbloeiërs lijken zelfs last te hebben van de kou. De viooltjes, die ik zo zorgvuldig in de plantenbakken voor de ramen rondom mijn hotel heb gepoot, steken krachtig hun bloemetjes omhoog, alsof ze troostend willen zeggen dat dit maar een dipje is. Het komt wel weer goed!

En dat mag dan ook wel, besluit ik, terwijl ik rillend en ook nog eens met een diepe zucht de thermostaat net weer een tikje hoger zet. Het is koud en guur en als ik ergens een hekel aan heb, is dat binnen aan het werk zijn en het dan koud hebben.

Dat is armoede, hoor ik mijn moeder zo weer zeggen. Valse zuinigheid. Je kunt beter op an-

dere zaken bezuinigen, dan op warmte. Want als je het koud hebt, moet je lichaam veel te hard werken om weer op temperatuur te komen. En de energie die dat kost, kun je ook aan andere zaken besteden. In jouw geval heb je nog genoeg liggen waarop je wat energie zou kunnen loslaten...

Die armoede beperk ik dan wel tot de bovenverdieping, waar ik alvast ingetrokken ben. Nou, eigenlijk is dat een heel groot woord: ik heb mijn klusjesman gevraagd van drie kamers een grote kamer te maken en toen dat klaar was heb ik daar alles opgeruimd, heb er mijn bed, de linnenkast, een bank, een stoel en mijn tweepersoons eethoek neergezet en ik heb gezorgd dat ik tv en internet heb. Daar, in die kamer, brandt de kachel. In mijn badkamer is het koud. Daar blijft de deur voorlopig dicht. De verwarming mag daar alleen aan als ik douche. De vier hotelkamers, die zich samen met de eetzaal en de keuken en de grotere opslagruimtes beneden bevinden, zijn al wel warm. Al die wild groeiende struiken rondom het hotel helpen vast mee de warmte vast te houden, bedenk ik me grinnikend. Dat is het addertje onder het gras van mijn mooie hotel. Onkruid en achterstallig onderhoud. De achterkant

heeft nog heel veel TLC nodig. Veel liefde, zorg en aandacht. Zaken, waar ik nu nog geen tijd voor heb. Daar gaat verandering in komen. Ik heb een bedrijf gevonden dat doet aan tuinonderhoud voor bedrijven. Die zeggen op hun website dat ze van iedere woestenij iets moois kunnen maken. Het telefoonnummer van dat bedrijf heb ik opgeschreven en dat hangt nu op het prikbord van mijn kantoor. Dat ga ik deze zomer wel aanpakken. Nu ligt mijn mooie hotel er nog eenzaam en verlaten en koud bij. Of in ieder geval op sommige stukken maar een beetje op een aangename temperatuur. Goed om in te werken. Voor een koukleum als ik is al gauw iets te koud. De gedachte aan mijn leven voor dit hotel komt zo weer naar boven: Mallorca met 28 graden en een zacht briesje. Waarom ben ik daar geen hotel gestart? Maar goed, het is niet anders. Dit kwam tien weken geleden op mijn pad en een gegeven paard moet je niet in de mond kijken. Toch? Vooral niet wanneer zo'n geweldige aanbieding zich voordoet op het moment dat je dat heel dringend nodig hebt. Volhouden dus maar. Ik ben nu zes weken als een bezetene aan het werk en ik begin zowaar aan de kou te wennen. En weet je: eens houdt die regen op! Dan ligt er midden in het voor-

jaar geen sneeuw meer, maar wordt het zonnig en warm. Maar zover zijn we dus nog niet. Maar het is wel balen, dit weer. Bovendien is dit weer niet bevorderlijk voor de klandizie. Ook al heb ik nog een paar dagen de tijd; een zonnetje werkt beter voor wat komen gaat. Het is duidelijk tijd voor beter weer. Vooral ook tijd voor vrolijkheid en optimisme. En daar ga ik alles wat mogelijk is voor doen, reken maar! Ik ben niet voor niets een rasoptimist. Mij krijg je niet klein met een klein beetje regen en wind.

De postbode heeft me vandaag mijn visitekaartjes gebracht. Weer een stapje verder in het proces naar wat komen gaat. Ik pak een kaartje en bekijk het eens goed. Daar staat het: Marjan Domein: eigenaresse van hotel 'Het Domein van Amerleef'. Eigenlijk had er ook nog receptioniste, kok, gastvrouw en schoonmaakster bij moeten staan, maar soit, dat denk ik er zelf maar bij. Ik leg een deel van de kaartjes in de lade achter de receptie en ik steek er een aantal in de visitekaartjeshouder. Dan wrijf ik nogmaals mijn handen over elkaar. Ze worden al iets warmer. Bovendien ligt er nog genoeg werk op me te wachten, maar ik denk eerst maar eens over een kop koffie om ook

van binnen wat warmer worden. Met koude handen en voeten kun je niet aanpakken. Eerst opwarmen, dan verder. Die paar minuten kan ik nog wel missen. Ik loop terug naar mijn kantoorje dat achter de receptiebalie ligt en ga op de grote bureaustoel zitten met mijn handen voor het kacheltje. De warmte van het straalkacheltje maakt me zelfs een beetje loom, maar de koffie die op me staat te wachten houdt me bij de les. Het is tot nu toe een rustige dag geweest. Als het de komende twee dagen ook zo door blijft gaan, maak ik zelfs een goede kans mijn laatste klussen af te ronden voor het die beruchte, beroemde en vooral spannende eerste mei wordt. De dag van de opening van het hotel. Of eigenlijk: de heropening. De 'grote heropening' heb ik het voor mezelf genoemd. Want het heeft me al een lieve duit gekost om dit vervallen stulpje, zoals mijn oom het op zijn sterfbed nog durfde te noemen, weer toonbaar te maken. Hij had er zelf na de dood van tante jaren geleden al de brui aan gegeven en kwam alleen af en toe nog om te zien of het er allemaal nog netjes uitzag. Het grote plan was dat een zoon en schoondochter van zijn kant van de familie het overnam, maar op het moment dat die het pand zagen en merkten dat er wel heel veel

onderhoud nodig was om er iets van te maken, zagen ze alsnog af van de overname. Zo zijn er best een aantal potentiële kandidaten geweest en iedere keer was het weer hetzelfde liedje: niemand wilde met zoiets opgescheept zitten. Er hebben zelfs een tijd jongelui in gewoond, als anti-krakers, maar ja: Amerleef ligt niet in de buurt van grote scholen, dus een goede basis voor school- en woonverkeer was het ook niet. De laatste maanden heeft het weer leeggestaan. Oom Kees is er samen met mij geweest, het laatste wat hij nog kon voor hij definitief bedlegerig werd. Hij heeft me als het ware gesmeekt het nog een kans te geven. Anders moest het alsnog gesloopt worden. Dat had de gemeente met hem afgesproken, nadat de anti-krakers eruit gingen. Vond hij geen nieuwe eigenaar, dan werd het pand gesloopt, nadat hij overleden zou zijn. De gemeente had wel een andere bestemming voor deze plek. Woorden als ‘parel van het dorp’ en ‘de geschiedenis van Amerleef’ kwamen naar voren. Dat deed mij niet over de streep trekken. Maar die mooie woorden samen met de haast belachelijke symbolische koopprijs, een bedrag van 2500 euro, was de overtuigende factor. Daarvoor heb ik een hotel gekregen met weliswaar een hele-

boel achterstallig onderhoud maar alles ligt op eigen grond waar ook de parkeerplaats die erbij hoort onder valt en het geheel is duidelijk afgebakend. Notarieel vastgelegd en daarvoor heb ik getekend. Dat was de eerste uitgave, waarvan ik nadat ik de voordeur opende en eens goed keek, vrijwel direct spijt had. Het ging nog veel meer kosten en dat had ik kunnen weten. Een stulpje is het, dat zeker. Tenminste, aan de binnenkant en buiten alleen aan de kant waar het publiek op kan kijken. Wat er achter het hotel ligt is dus voorlopig even niet mijn sores. Het zit er en zolang iedereen er met zijn vingers afblijft is er geen kou aan de lucht. Eerst dat struikgewas laten verwijderen en daarna ga ik kijken of ik een gespecialiseerd bedrijf kan vinden die de lelijke beplating aan de achtergevel weg kan halen en het metselwerk erachter, wat vast en zeker aangetast is, kan herstellen. Al moet ik zeggen dat de hulst nog verrassend goed onderhouden lijkt te zijn, dus het staat best wel netjes. Het is alleen veel, heel veel. En het prikt.

Ik ben toch - al zou je het niet zeggen - zeer in mijn nopjes met dit juweeltje. Helaas heb ik er niet veel over kunnen vinden in mijn zoektocht online. Bovendien is er helaas geen

blauwdruk meer die ik op had kunnen vragen bij het kadaster. Al die blauwdrukken hebben het bombardement van 1944 niet overleefd, toen onder andere het oude gemeentehuis vol getroffen werd. Maar ik geloof het wel, want als je door de troep kunt kijken, valt het nog best mee. Het was vies en smerig, maar daar heb ik al het nodige aan gedaan. Mijn bovenverdieping is zo'n ding waarvan je niet weet wat je ervan moet denken. De kamers die er waren, drie heel kleine kamertjes, heb ik direct aangepakt. Samen met mijn aannemer, die tevens de uitvoerder, klusjesman en buurman is, zijn we snel tot de conclusie gekomen dat er van die drie kamers één grote gemaakt moest worden. Dat is vooralsnog het enige dat ik boven gedaan heb.

‘Marjan, haal je niet meer werk op de hals dan nu strikt noodzakelijk is. Je krijgt je handen nog vol, want al waren je oom en tante hier wel af en toe in het pand aanwezig, het staat zelfs voor iemand die er geen kijk op heeft vast dat er zeker in geen jaren iets aan dit pand gedaan is. Het stond niet voor niets op de nominatie om kennis te maken met de sloopkogel. Tenminste, daar wordt al jaren over gesproken. Al heel wat jaren zelfs. Jij mag tweevoudig uit-

geroepen worden tot reddende engel: voor je nagedachtenis aan je oom en tante en voor dit pand.'

Daarop maakte hij een offerte. Die ik accepteerde, hoe kon het ook anders? En daar bleef het natuurlijk niet bij. Nadat de eerste offerte eigenlijk meer dan positief uitviel, besloot ik dat het mooier kon. Beter ook, uitgebreider. Het moest geen slaapplek worden voor een enkeling die plotseling een bed nodig had, nee: het moest een uitnodigend hotel worden. Een plek, die voorbijgangers trok. Mensen, die meer van deze prachtige omgeving wilden zien. Een bed and breakfast idee, maar dan net iets meer dan dat. Met een paar luxe extra's die ook nog te betalen waren van de kleine nalatenschap van oom Kees en tante Aafke, de voormalige eigenaren van dit hotel. Die erfenis kreeg ik overigens pas nadat oom Kees had gezien dat ik het pand gekocht had, niet eerder. Het is een dank je wel geweest dat ik zijn droom heb gered, heeft de notaris gezegd. Dus dat is mijn drijfveer niet geweest. Het is een mooie pleister op de wond. En het komt enorm goed uit wanneer je een pand hebt dat om te huilen zo erg verwaarloosd is. Maar enfin, ik ben al een heel eind verder gekomen en het wordt zoals ik heb